

LA VANGUARDIA

PRESIDENT-EDITOR

JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

DIRECTOR

Jordi Juan

DIRECTORS ADJUNTS

Lola García Álex Rodríguez
Miquel Molina Enric Sierra
Enric Juliana

SUBDIRECTORS

Manel Pérez Lluís Uría
Isabel García Pagan Joel Albarrán
Llàtzer Moix

Adjunt al Director: Pedro Madueño — **Redactors en cap:** Ramon Aymerich (Internacional), Sílvia Angulo (Política), Marga Soler (Opinió), Susana Quadrado (Societat), Ramon Suñé (Viure), David Dusster (Magazine i Gent), Sílvia Colomé (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura|s), Joan Josep Pallàs (Esports), Elisenda Vallejo (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Ignacio Orovio (A Fons), Fèlix Badia (Fidelització), Núria García Arenas (Disseny), Mariano Fernández (CDO, Estratègia Digital), Pau F. Rodríguez (Xarxes Socials i CMO), Álvaro Mazariegos (SEO), Jordi Canyissà (Operacions) i Salvador Enguix (València)

— **Defensor del lector:** Joel Albarrán — **Consellers de Direcció:** Lluís Foix i Josep Maria Soria

Contenir la pressió fiscal

Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda de la Generalitat de Catalunya, va manifestar ahir en una entrevista radiofònica que la CUP ha de ser la sòcia prioritària a l'hora d'aprovar els pressupostos catalans preparats pel Govern d'ERC i Junts, ja que així es contribuiria a consolidar la "majoria independentista". Giró va afirmar també que la pressió fiscal no pujarà a Catalunya encara que, això sí, es buscarà la manera d'assolir solucions que generin "notícies bones i justes per a les rendes més baixes".

Respecte a la primera manifestació, cal dir que aquest acord amb la CUP no està de moment garantit (i també que des del Govern s'ha descartat un possible suport als seus comptes de PSC i En Comú Podem). El programa social del Govern no és, certament, el mateix que el de la formació antisistema. De fet, ja s'han sentit veus de l'esmentada força apuntant que les posicions dels uns i els altres estan allunyades, perquè els pressupostos perfilats pel Govern no estan concebuts per dotar el canvi de model de país que pretén la CUP.

Respecte a la segona manifestació de Giró, es podria subratllar que no casa amb el que es recull en un document amb capçalera de la seva conselleria que, sota el títol "Propostes de la Generalitat de Catalunya en el marc de l'elaboració del llibre blanc sobre la reforma tributària", es va remetre el juliol passat al Govern central, i l'objectiu del qual era, òbviament, contribuir a definir l'esmentada reforma que prepara l'Executiu.

Entre les propostes catalanes figura establir un mínim estatal per a l'impost sobre el patrimoni, una vella i raonable aspiració de la Generalitat, que contribuiria a corregir desequilibris lesius per a Catalunya. Però junt amb aquesta proposta, que en cas d'implementar-se permetria una re-

distribució més equitativa de les càrregues fiscals, diluint la competència deslleial de la Comunitat de Madrid, en figuraven dues més que suposaven el seu enduriment i el de la fiscalitat que ja suporten els accionistes de les empreses familiars.

Segons l'esmentat document de la Generalitat, l'impost sobre el patrimoni podria augmentar a Espanya, i per tant també a Catalunya, a l'eliminar el topall conjunt de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF) i de l'impost sobre el patrimoni. Al seu torn, en el cas de les empreses familiars, i sempre segons aquest document, el Govern proposava que per obtenir exempcions en els impostos sobre el patrimoni i sobre successions la participació en tals empreses sigui almenys del 15% del capital, i no del 5%, com ara.

Es convenient recordar que el document de la Generalitat és un més entre les desenes d'aportacions remeses al Govern central per institucions, experts, empreses i associacions des de diferents llocs d'Espanya. També que la part dels seus continguts que es podria arribar a plasmar en la futura reforma

tributària espanyola és ara com ara incerta. I fins i tot caldria afegir que la viabilitat política de bona part d'aquestes propostes catalanes és improbable, atesa la naturalesa de la coalició, formada pel PSOE i Unides Podem, que ara governa Espanya.

Tot i això, malgrat la necessitat d'obtenir recursos extraordinaris per fer front als efectes de la pandèmia, i sigui quin sigui el recorregut que finalment tinguin les propostes de la Generalitat, és obligat expressar certa sorpresa per això. En matèria tributària, Catalunya ja suporta càrregues superiors a les del gruix de les comunitats autònomes, i suggerir aquest tipus d'increments no contribuiria gaire a la necessària contenció de la pressió fiscal.

Catalunya ja suporta càrregues superiors a altres autonomies, i no les ha d'incrementar

El català al sector audiovisual

El projecte de la futura llei general de Comunicació Audiovisual no només no ha arribat encara a la taula del Consell de Ministres, sinó que ni tan sols ho ha fet a la de la comissió de sotsssecretaris. Però el text de l'esborrany actual exclou la protecció del català, per la qual cosa la Generalitat ha expressat una rotunda oposició a tal possibilitat, advertint que si no hi ha modificacions hi podria haver conseqüències en el diàleg bilateral i en el suport d'ERC al Congrés per a l'aprovació dels pressupostos de l'Estat.

Tot i això, la sang no ha arribat encara al riu. Les dues parts coincideixen que el text actual és un esborrany, que pot ser modificat, i s'han obert negociacions discretes per arribar a una entesa i que el Govern espanyol reculli les observacions de la Generalitat abans d'aprovar el projecte de llei. El redactat actual no preveu quotes per a la producció i la difusió d'obra audiovisual específicament en alguna de les llengües cooficials de l'Estat, cosa que el Govern exigeix perquè, en cas contrari, tem que les grans cadenes i les plataformes audiovisuals faran totes les produccions en castellà, per raons de mercat.

És indubtable que aquesta situació suposaria un greu perjudici per al català, que als catàlegs d'HBO, Netflix o Disney té una presència que oscil·la entre el 0,3% i l'1,3%. El Consell de

Generalitat i Executiu negocien garantir quotes en aquesta llengua en la futura llei

l'Audiovisual de Catalunya reclama que un 50% de la quota d'obres en llengües de l'Estat sigui en català, eusquera o gal·lec, i el pla del Govern, aprovat dimarts pel Consell Executiu, recull la creació d'un *hub* audiovisual que sigui una referència i el desplegament d'una llei audiovisual pròpiament catalana que substitueixi la del 2005.

Tant la vicepresidenta primera, Nadia Calviño, com el ministre de Cultura, Miquel Iceta, s'han afanyat a provar de cal-

mar les aigües assegurant que la futura llei protegirà les llengües que no són el castellà i que el projecte final serà "escurpulosament respectuós" amb les competències autonòmiques. Ha de ser així. I la vicepresidenta tercera, Yolanda Díaz, de Podem, ha demanat que blindi les llengües cooficials. Tot indica que l'actual desacord entre el Govern espanyol i la Generalitat estaria en via de reconduir-se

de manera que es garanteixi la protecció del català al sector audiovisual, clau a Catalunya per la seva dimensió lingüística, cultural i artística, a més de la laboral.

La futura llei, que s'ha d'aprovar aquesta tardor, és una imposició de la Comissió Europea per incorporar serveis televisius a demanda —com Netflix o Amazon Prime— i les plataformes d'intercanvi de vídeos, com YouTube o TikTok. Espanya és l'únic país que encara no ha presentat el seu text.

FUTURS IMPERFECTES

Màrius Carol

La vida passa en el mentrestant

L'independentisme comença a entendre que la vida transcorre en el mentrestant. El present va molt ràpid, però és el lloc on ens toca viure, encara que somiem en "un món nou i feliç" com el que cantava Karina. Ja ho va escriure Woody Allen en les seves memòries: el que més desitja és compartir moments amb Soon-Yi, encara que el que més l'inquieta és que s'oblidi de fer-lo incinerar. El present és el que importa i el futur no pot angoixar-nos ni distreure'ns, així que esperem del Govern català que treballi a peu de carrer i posi unes tanques perquè ningú no caigui dins de la seva trinxera.

El sobiranisme català té tot el seu dret a tenir somnis i fins i tot malsons, però després del tsunami de la crisi sanitària i econòmica que ens ha correspost viure només im-

Avui l'únic que té sentit a Catalunya és abordar els reptes del present

porta el mentrestant. Després ja es veurà com resollem l'embolic que ens ha condicionat a les taules que facin falta, però avui l'únic que té sentit és abordar els reptes del present, que no són pocs, i fer-ho amb la millor disposició i els màxims recursos. Per això, els primers senyals que arriben del Govern resulten esperançadors: el primer esborrany dels pressupostos inclou mesures com invertir 5.000 milions en sanitat en els propers cinc anys o 1.000 milions en política d'habitatge durant la legislatura, i fins i tot inclou una agenda social ambiciosa amb 700 milions més. Més que mai es necessita un govern que governi, un president que mani i una voluntat col·lectiva de consensuar el model de país.

Mentrestant, és imprescindible saber arribar a acords amb el Govern d'Espanya, sense témer per això que els trabucaires de sempre —els propis i els estranys— els diguin autonomistes. Els governs s'elegeixen al món que coneixem perquè administrin els nostres impostos, no perquè ens prometin castells en l'aire. Els socis de Govern han de demostrar-nos que són capaços de liderar la recuperació si no volen ser responsables d'haver desapropiat una oportunitat històrica. Fa massa temps que perdem oportunitats. Si en perdem una més condemnarem Catalunya definitivament a la irrellevància.